

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 477/2017-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti FENESTRA Sk, spol. s r. o., Priemyselná 17, Zlaté Moravce, zastúpenej advokátom Mgr. Romanom Haluškom, advokátska kancelária Matejka & Haluška s. r. o., Lazovná 20, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 46/2015 z 24. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti FENESTRA Sk, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2017 (mailom) a 5. septembra 2017 (poštou) doručená sťažnosť obchodnej

spoločnosti FENESTRA Sk, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 46/2015 z 24. mája 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a predložených príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 31. júla 2014 na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“) žalobu podľa druhej hlavy piatej časti vtedy účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ktorou žiadala preskúmať zákonnosť odvolacieho rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie správcu dane o vyrubení úroku z omeškania za neodvedenie vybraných preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie december 2012 v sume 2 017,10 €. Krajský súd žalobu sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 11 S 137/2014 z 1. apríla 2015 zamietol. O odvolaní sťažovateľky najvyšší súd rozhodol napadnutým rozhodnutím tak, že prvostupňový rozsudok krajského súdu potvrdil.

3. V sťažnosti sťažovateľka najvyššiemu súdu vyčíta, že z judikatúry ústavného súdu vyplývajúce *„požiadavky na odôvodnenie súdnych rozhodnutí nesplnil, tým, že (a) na konkrétne a pre rozhodnutie významné právne námietky Sťažovateľa nereagoval vôbec, alebo len formálne, bez adekvátneho materiálneho obsahu a (b) bez zrozumiteľného vysvetlenia svoje rozhodnutia založili výlučne na doslovnom jazykovom (gramatickom) výklade niektorých selektívne zvolených ustanovení Daňového poriadku... prehládajúc systematické súvislosti a účel iných, na prejednávanej vec aplikovateľných právnych noriem...“*. Okrem toho sťažovateľka najvyššiemu súdu vyčíta, že postupom krajského súdu *„bolo porušené (aj) jeho právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi tým, že na pojednávaní, ktorého jeho vydaniu predchádzalo, Krajský súd neumožnil Sťažovateľovi zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom, s ktorou námietkou sa*

Najvyšší súd, napriek námietke Sťažovateľa vznesenej v odvolaní, vo svojom rozhodnutí náležite nevysporiadal...“.

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej v bode 1 označených základných práv a práv zaručených dohovorom a dodatkovým protokolom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, zruší toto rozhodnutie, vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

6. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo,

pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

10. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

11. Ústavný súd predovšetkým uvádza, že jadrom rozhodovania vo veci sťažovateľky bol dodatočne vyrubený úrok z omeškania za neodvedenie vybraných preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti v sume 2 017,10 €, ktorú z hľadiska jej výšky možno považovať za bagateľnú.

12. Ústavný súd opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak Občiansky súdny poriadok (v minulosti) a Civilný sporový poriadok (v súčasnosti) upravujú, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce (v súčasnosti) desaťnásobok minimálnej mzdy, táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08 alebo IV. ÚS 717/2013), ktorá vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných všeobecnými súdmi, potom by bolo proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý aj do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď je v hre zjavne bagateľná suma, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

13. Vychádzajúc z uvedeného v bode 12 ústavný súd dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne II. ÚS 804/2015).

14. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017